

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, dnia 29 listopada 2011 r.

BSA II – 4110 – 11/11

Sąd Najwyższy

Izba Karna

Na podstawie art. 60 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 z późn. zm., cyt. dalej jako u. SN) wnoszę o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego rozbieżności w wykładni prawa, występującej w orzecznictwie Sądu Najwyższego w zakresie dotyczącym następującego zagadnienia prawnego:

„Czy podanie w komparycji bądź sentencji wyroku imienia lub nazwiska osoby innej niż ta, która w istocie była osobą oskarżoną w danej sprawie, jeśli wynika z oczywistego błędu, może być korygowane jako oczywista omyłka pisarska w trybie art. 105 k.p.k., czy też, naprawienie takiego błędu nastąpić może wyłącznie w drodze wniesienia i uwzględnienia zwykłego środka odwoławczego, jeżeli zaś orzeczenie obarczone takim błędem już się uprawomocniło – w drodze wniesienia i uwzględnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia?”

Uzasadnienie

I. Rozbieżność w wykładni prawa, która zarysowała się w orzecznictwie sądów dotyczy problematyki sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej. Istota zagadnienia sprowadza się do tego, czy w trybie wskazanym w art. 105 k.p.k. można sprostować także ten element merytorycznej treści wyroku, jaki stanowi oznaczenie imienia i nazwiska oskarżonego. W judykaturze pojawiły się w tej kwestii dwa przeciwne stanowiska.

W wyrokach: z dnia 22 listopada 2005 r., V KK 240/05, OSNKW 2006, Nr 1, poz. 9, z dnia 3 kwietnia 2006 r., V KK 482/05, Lex Nr 180751, z dnia 25 października 2006 r., III KK 275/06, Lex Nr 295289, z dnia 19 grudnia 2006 r. IV KK 440/06, Lex Nr 610968, z dnia 7 lutego 2008 r., IV KK 492/07, Lex Nr 609458 oraz z dnia 8 września 2009 r., IV KK 256/09, Lex Nr 522835 Sąd Najwyższy – uwzględniając wniesione kasacje – uznawał, że podanie w orzeczeniu imienia i nazwiska osoby innej niż ta, która w istocie była osobą oskarżoną w danej sprawie, nawet jeśli wynika z oczywistego błędu, nie może być korygowane jako oczywista omyłka pisarska w trybie art. 105 k.p.k.

Uzasadniając powyższe stanowisko podkreślano w szczególności, iż tożsamość osoby uznanej za winną popełnienia danego przestępstwa jest jednym z najważniejszych elementów merytorycznych orzeczenia. Przewidziany w art. 105 k.p.k. tryb znajduje natomiast zastosowanie wtedy tylko, gdy omyłka ma charakter pisarski, rachunkowy, bądź popełniono ją w obliczeniu terminu. Jeśli zaś omyłka, nawet oczywista, dotyczy innej materii, np. całkowicie błędnego podania tożsamości skazanego, to procedura sprostowania unormowana w art. 105 k.p.k. nie może być wdrożona. W celu usunięcia oczywistej omyłki niezbędne staje się wówczas złożenie środka odwoławczego, a w razie braku warunków ku temu (np. upływ terminu) – nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Sprostowanie błędnego zapisu w orzeczeniu nie powinno bowiem prowadzić do rzeczywistej ingerencji w materialną treść orzeczenia.

Podnoszono również, iż każdy wyrok stanowi integralną całość, zawiera rozstrzygnięcie sądu i nie można treści (przedmiotu) tego rozstrzygnięcia ustalać na podstawie analizy akt czy analizy aktu oskarżenia (*wyrok SA w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2002 r., II AKa 487/01, KZS 2002, Nr 11, poz. 49*).

II. Do drugiej grupy rozstrzygnięć, pozostających w opozycji z zaprezentowanymi wyżej, należy zaliczyć orzeczenia oddalające skargi kasacyjne oparte na zarzucie naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w sytuacji skazania osoby o personaliach innych niż te, przeciwko którym prowadzone były postępowania zakończone wniesieniem aktu oskarżenia (*postanowienia SN: z dnia 7 października 2009 r., IV KK 161/09, Lex Nr 598225, z dnia 16 grudnia 2009 r., IV KK 347/09, Lex Nr 598253 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., IV KK 351/09, Lex Nr 578203*), a także orzeczenia wydane w toku postępowania wznowieniowego. W tym ostatnim przypadku Sąd Najwyższy uznawał, że inicjatywy wznowieniowe bazujące bądź to na twierdzeniu, iż ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie jest sprawcą przypisanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.), bądź oparte na istnieniu bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia, nie zasługują na uwzględnienie i należy je potraktować jako wnioski w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej i w konsekwencji przekazać do rozpoznania sądowi właściwemu (*postanowienia SN: z dnia 27 lutego 2008 r., IV KO 21/08, Lex Nr 359301, z dnia 11 września 2008 r., IV KO 75/08, Lex Nr 567085, z dnia 19 kwietnia 2005 r., II KO 75/04, OSNKW 2005, Nr 7-8, poz. 70*). We wszystkich z nich Sąd Najwyższy prezentował zapatrywanie, iż nie tylko możliwe, ale wręcz wskazane jest zastosowanie trybu określonego w art. 105 k.p.k. do wyeliminowania błędów w treści wyroku, dotyczących imienia i nazwiska skazanego, jeśli tylko omyłka ta miała charakter „oczywisty”.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Najwyższy – odwołując się do wykładni językowej – wskazywał, że oczywiste omyłki pisarskie mogą dotyczyć każdego elementu orzeczenia albo zarządzenia, bez względu na jego doniosłość procesową i merytoryczny charakter (*postanowienie SN z dnia 16 grudnia 2009 r., IV KK 347/09, OSNwSK 2009, poz. 2572*). Tego rodzaju ograniczenia nie wynikają bowiem z treści art. 105 k.p.k., który akcentuje jedynie „oczywistość” omyłki, jako warunku zastosowania przewidzianej w tym przepisie regulacji. Nie uzależnia ona przy tym „oczywistości” od wagi błędu, ani też – sama w sobie – nie kreuje żadnych innych wymogów (*postanowienie SN z dnia 3 lutego 2010 r., IV KK 351/09, Lex Nr 578203*).

Podnoszono również, że „oczywistość” konkretnie rozważanej omyłki należy zawsze oceniać w kontekście poczynionych *in concreto*, w związku z nią, ustaleń. To bowiem dopiero pozwoli stwierdzić czy faktycznie spełnia ona kryteria tego, że jest „widoczna na pierwszy rzut oka” i ma wyłącznie „techniczno-pisarski charakter”, czy

przeciwnie, jest błędem natury merytorycznej, niemożliwym do sprostowania w tym trybie. Bezsporne, w ocenie Sądu Najwyższego, jest przy tym to, że o ile w toku dokonywania tej oceny wyłoni się jakakolwiek wątpliwość, czy rozważana wada ma charakter oczywistej omyłki pisarskiej, to wówczas nie będzie możliwe jej sprostowanie w trybie art. 105 k.p.k.

W opinii Sądu Najwyższego te zastrzeżenia i warunki odnoszą się także do błędów w zakresie danych personalnych podmiotu, którego dotyczy wyrok. Oznacza to, że każdorazowo w takiej sytuacji należy rozważyć, czy w oparciu o poczynione w sprawie ustalenia, związane przede wszystkim z: treścią aktu oskarżenia, osobowym odniesieniem się czynności poprzedzających wydanie wyroku, pełną jego treścią, działaniami podjętymi już po jego uprawomocnieniu, istnieją jakiegokolwiek wątpliwości, co do tożsamości osoby oskarżonego i skazanego. W toku analizy zweryfikować należy „techniczno-pisarski” charakter stwierdzonego błędu, bo tylko taki wykazuje jego oczywistość na „pierwszy rzut oka” i tym samym pozwala na rozpatrywanie go w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej. W związku z tym tylko błąd wywołujący wątpliwości, w związku z ujawnionymi przy jego stwierdzeniu okolicznościami, co do tożsamości oskarżonego, jako nie stanowiący „oczywistej omyłki pisarskiej” ma merytoryczny charakter błędu w zakresie danych personalnych oskarżonego i przez to nie jest możliwy do skorygowania w trybie przewidzianym w art. 105 k.p.k. Pozbawione takich uwarunkowań faktycznych pozostałe błędy w tym zakresie, nie kreujące jakichkolwiek wątpliwości, co do tożsamości osoby, której wyrok dotyczy, są możliwe do sprostowania w tym trybie, jako stanowiące oczywistą omyłkę pisarską (*postanowienie SN z dnia 3 lutego 2010 r., IV KK 351/09, Lex Nr 578203*).

Podnoszono również argument, że jeżeli mimo błędu w zakresie danych personalnych nie pojawiają się wątpliwości co do tożsamości osoby w relacji akt oskarżenia – wyrok skazujący, to błędne dane mogą zostać poprawione w trybie sprostowania oczywistej omyłki w każdym czasie (*postanowienie SN z dnia 27 lutego 2008 r., IV KO 21/08, Lex Nr 359301, postanowienie SN z dnia 11 września 2008 r., IV KO 75/08, Lex Nr 567085*).

III. Orzecznictwo oparte na poprzednich ustawach procesowych, które w zakresie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej niewiele różniły się od obecnego rozwiązania legislacyjnego (por. art. 51 k.p.k. z 1928 r. i art. 92 k.p.k. z 1969 r.) zbliżone było do drugiego z zaprezentowanych poglądów. W uzasadnieniu wyroku z dnia 25 marca 1975 r. (*IV KR 15/75, OSNKW 1975, Nr 7, poz. 91*) Sąd Najwyższy

wprost stwierdził, że do oczywistych omyłek pisarskich należeć będzie w szczególności przekręcenie w wyroku imienia lub nazwiska skazanego (...), jeżeli na podstawie akt nie budzi wątpliwości, o jaką osobę chodzi. Podobne zapatrywania wyrażano w postanowieniu z dnia 22 sierpnia 1970 r. (*III KZ 76/70, OSNKW 1970, Nr 11, poz. 149 z aprobatą A. Kafarskiego, Przegląd orzecznictwa SN z zakresu postępowania karnego za rok 1972, Nowe Prawo 1972, Nr 12, s. 1829*), w którym przyjęto, iż można się pomylić przez „poplątanie imion” i że dopuszczalne jest, aby tego rodzaju błędy sprostować w trybie art. 92 k.p.k. z 1969 r. Z kolei w orzecznictwie przedwojennym Sąd Najwyższy stwierdził, że wprawdzie sentencja wyroku rażąco uchybia przepisowi art. 368 lit.d k.p.k. z 1928 r. (który wymagał, aby każda sentencja wyroku zawierała imię i nazwisko oskarżonego oraz dane ustalające jego tożsamość), jednakże równocześnie brak ten ocenił jako „uchybiecie wyroku”, które nie może spowodować jego uchylenia, skoro nie wyłaniają się żadne wątpliwości względem osoby, do której wyrok się odnosi (*wyrok SN z dnia 20 stycznia 1933 r., 4 K 856/32, OSP 1933, poz. 189, s. 180*). Wskazać można jednak stanowisko odmienne od prezentowanych powyżej. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1993 r. wskazano bowiem, że sprostowanie nie może oznaczać wprowadzenia do orzeczeń składników pominiętych lub powodujących zmianę treści orzeczenia, w tym danych, które zmieniają identyfikację osobową podmiotu, którego orzeczenie dotyczy (*III KRN 177/03, OSNKW 1993, Nr 11-12, poz. 77, podobnie wyrok SA w Krakowie z dnia 15 maja 1997 r., II AKo 13/97, OSN Prok. i Pr. 1997, Nr 12, poz. 24*).

IV. Rozbieżność w wykładni, o jakiej mowa w dyspozycji art. 60 § 1 u. SN sprowadza się zatem do odmiennej interpretacji art. 105 k.p.k. W wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 22 listopada 2005 r., V KK 240/05, OSNKW 2006, Nr 1, poz. 9, z dnia 3 kwietnia 2006 r., V KK 482/05, Lex Nr 180751, z dnia 25 października 2006 r., III KK 275/06, Lex Nr 295289, z dnia 19 grudnia 2006 r., IV KK 440/06, Lex Nr 610968, z dnia 7 lutego 2008 r. IV KK 492/07, Lex Nr 609458, z dnia 8 września 2009 r., IV KK 256/09, Lex Nr 522835 oraz SA w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2002 r., II AKa 487/01, KZS 2002, Nr 11, poz. 49 zakwestionowano możliwość korygowania, jako oczywistej omyłki pisarskiej, błędu polegającego na podaniu w wyroku imienia i nazwiska osoby innej niż ta, która w istocie była osobą oskarżoną w danej sprawie. Z kolei w postanowieniach Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 2009 r., IV KK 161/09, Lex Nr 598225, z dnia 16 grudnia 2009 r., IV KK 347/09, Lex

Nr 598253, z dnia 3 lutego 2010 r., IV KK 351/09, Lex Nr 578203, z dnia 27 lutego 2008 r., IV KO 21/08, Lex Nr 359301, z dnia 11 września 2008 r., IV KO 75/08, Lex Nr 567085, z dnia 19 kwietnia 2005 r., II KO 75/04, OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 70 możliwość taką dopuszczono. W większości przytoczonych spraw sytuacja procesowa była analogiczna i polegała na podaniu w komparycji wyroku innego imienia i nazwiska oskarżonego, niż to, jakie zostało wskazane w sentencji.

Przedstawione powyżej rozbieżności w orzecznictwie nie wynikają jedynie z odmiennego stosowania prawa, lecz z jego odmiennej wykładni, w tym przede wszystkim celowościowej, która w konsekwencji doprowadziła do przeciwnych rozstrzygnięć (zob. *postanowienie SN z dnia 25 lutego 2005 r. I KZP 33/04 LEX Nr 142537, postanowienie SN z dnia 22 września 2004 r. III CZP 25/04 OSNC 2005, Nr 7-8, poz. 146*). Istotę rozbieżności – w pewnym uproszczeniu – sprowadzić można do wątpliwości tego rodzaju, czy większe znaczenie należy przypisać okoliczności, iż występująca w wyroku omyłka dotycząca imienia i nazwiska oskarżonego jest *in concreto* oczywista, co pozwala na stosowanie art. 105 k.p.k., czy też, decydujące znaczenie ma merytoryczna doniosłość tego błędu, co z kolei oznacza, że nie podlega on korekcie w oparciu o art. 105 k.p.k.

V. Kwestia ustalenia tożsamości oskarżonego ma kluczowe znaczenie dla postępowania karnego. Już na etapie pierwszych czynności z udziałem osoby podejrzanej, polegających na jej zatrzymaniu, niezbędne jest podanie w treści protokołu jej imienia i nazwiska (art. 244 § 3 k.p.k.), jest to również jedna z przesłanek zastosowania tego środka przymusu (art. 244 § 1 k.p.k., art. 243 § 1 k.p.k.). Zebranie danych stosownie do art. 213 i art. 214 k.p.k., w tym również ustalenie tożsamości podejrzanego, stanowi jeden z głównych celów prowadzonego postępowania przygotowawczego (art. 297 pkt 3 k.p.k.). Z kolei czynność przedstawienia zarzutów wymaga „wskazania podejrzanego” (art. 313 § 2 k.p.k.) natomiast w przypadku formułowania aktu oskarżenia (art. 332 § 1 pkt 1 k.p.k.) lub wniosku o warunkowe umorzenie postępowania (art. 336 § 2 k.p.k.) konieczne jest podanie jego imienia i nazwiska. Analogiczne wymogi wprowadzono w przypadku umorzenia postępowania przygotowawczego prowadzonego *in personam* (art. 322 § 3 k.p.k.). Braki aktu oskarżenia w zakresie danych dotyczących tożsamości oskarżonego skutkują natomiast jego zwrotem do uzupełnienia w trybie art. 337 k.p.k.

Kwestia tożsamości oskarżonego nabiera także szczególnego znaczenia w związku z czynnością sporządzania wyroku. Jego struktura treściowa jest ściśle reglamentowana prawnie. Zgodnie z art. 413 § 1 pkt 3 k.p.k. w wyroku wskazać należy nie tylko imię i nazwisko oskarżonego, ale również inne dane określające jego tożsamość. Wyraźnie wyodrębniono zatem te dwie kategorie (w odróżnieniu np. od postanowienia o przedstawieniu zarzutów – art. 313 § 2 k.p.k.), eksponując normatywnie imię i nazwisko jako niezbędny element każdego wyroku.

Podkreślenia wymaga, że wyrok jest orzeczeniem o węzłowym znaczeniu dla procesu karnego, wydawanym w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej (art. 174 Konstytucji RP) i zawierającym rozstrzygnięcie co do jego istoty. Skoro zatem za wyrokiem stoi autorytet państwa, tego rodzaju rozstrzygnięcia, jako orzeczenia o szczególnej doniosłości prawnej, powinny cechować się większym rygoryzmem w zakresie dopuszczalności ich weryfikowania w trybie art. 105 k.p.k. Nie bez racji zauważa się bowiem, że każdy wyrok stanowi integralną całość, zawiera rozstrzygnięcie sądu i nie można treści (przedmiotu) tego rozstrzygnięcia ustalać na podstawie analizy akt czy analizy aktu oskarżenia (*wyrok SA w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2002 r., II AKa 487/01, KZS 2002, Nr 11, poz. 49*). Pogląd ten, co do zasady, odnieść należy również do tak istotnej merytorycznie części wyroku, jaką jest wskazanie osoby, której orzeczenie bezpośrednio dotyczy.

O tym, jak istotną wagę ustawodawca przywiązuje do struktury treściowej wyroku świadczy również art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. precyzujący bezwzględną przesłankę odwoławczą w postaci braku podpisu któregokolwiek z członków składu orzekającego. Tego rodzaju uchybienie, które najczęściej w istocie jest wynikiem przeoczenia, jakie mogłoby się mieścić w zakresie użytego w art. 105 k.p.k. pojęcia oczywista omyłka pisarska, dyskwalifikuje wyrok w postępowaniu odwoławczym i nie może być w żaden sposób konwalidowane. Stąd też można argumentować, że podanie w wyroku błędnego imienia i nazwiska stanowi omyłkę porównywalną pod względem jej merytorycznego znaczenia z brakiem podpisu pod orzeczeniem. Innymi słowy, uprawniona wydaje się supozycja, iż wskazanie w treści wyroku właściwego imienia i nazwiska jest równie istotnym elementem tego orzeczenia, jak samo rozstrzygnięcie sądu, czy też umieszczenie pod nim stosownych podpisów.

Nie sposób jednak tracić z pola widzenia faktu, iż błędy w zapisie imienia i nazwiska popełnione w treści wyroku mogą mieć różną postać i przyczynę. Wiele z nich ma charakter lapsusów o charakterze czysto językowym, w tym przede

wszystkim zwykłych literówek (*lapsus calami, lapsus clavis*), co zdarzać się będzie zwłaszcza w przypadku pracy na edytorach tekstu i stosowania autokorekty. Wydaje się, że w takich sytuacjach – przy założeniu oczywistości omyłki i braku wątpliwości co do faktycznej tożsamości oskarżonego – uprawnione jest rozważenie korekty tekstu orzeczenia w trybie art. 105 k.p.k.

Odmiennie należałoby natomiast potraktować sytuację, gdy w komparycji wyroku wymieniono imię i nazwisko osoby innej niż ta, która widnieje w jego sentencji, co miało miejsce w większości przytoczonych orzeczeń. Tego rodzaju uchybienie nie jest jedynie następstwem błędnego zapisu imienia lub nazwiska, ale stanowi niedopuszczalną modyfikację podmiotową wyroku, gdyż polega na wprowadzeniu do jego treści elementów innych niż te, które są wymagane przepisami prawa i w efekcie prowadzi do funkcjonowania w jednym orzeczeniu dwóch sprzecznych ze sobą części. Przepis art. 413 § 1 pkt 3 k.p.k. nakłada na sąd obowiązek podania imienia i nazwiska oskarżonego. Wskazanie w to miejsce innej osoby stanowi naruszenie jego dyspozycji. Inne konsekwencje prawne należałoby zatem wiązać z błędnym zapisem imienia i nazwiska oskarżonego, inne natomiast z pomyleniem jego tożsamości.

Trzecią ewentualnością są sytuacje, gdy po wydaniu orzeczenia okaże się, że dane personalne oskarżonego wskazane w orzeczeniu są nieprawdziwe, gdyż w rzeczywistości nazywa się on inaczej; bądź też, że oskarżony posługuje się równoległe innymi danymi personalnymi.

Co do pierwszej kwestii wydaje się, iż nie sposób oceniać jej w kategoriach art. 105 k.p.k. Nie chodzi bowiem o oczywistą omyłkę pisarską, niepoprawny zapis imienia i nazwiska, ale o błąd merytoryczny polegający na niewłaściwym ustaleniu w toku postępowania tożsamości oskarżonego.

W odniesieniu natomiast do drugiej sytuacji w doktrynie nie bez racji wskazuje się, iż w przypadku, gdy nie ulega żadnej wątpliwości, że dane personalne oskarżonego wskazane w orzeczeniu oraz nowe dane charakteryzują jedną i tę samą osobę, należy dokonać sprostowania orzeczenia poprzez wprowadzenie do jego treści nowych danych oskarżonego obok dotychczasowych, ewentualnie z dopiskiem, że oskarżony posługuje się nimi zamiennie (*D. Kaczmarska, Postępowanie w sprawie zmiany błędnych danych personalnych oskarżonego i skazanego, PS 2007, Nr 7-8, s. 76-77, tak też S. Steinborn w: J. Grajewski, L. K. Paprzycki S. Steinborn, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. I, Warszawa*

2010, s. 378-379, szerzej na temat zakresu stosowania art. 105 k.p.k. zob. również R.A. Stefański, *Sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej*, WPP 2005, Nr 3, s. 66 – 71, A. Bojańczyk, T. Razowski, *Gdy Jan Lis nie jest Piotrem Wilkiem, czyli karne qui pro quo*, Rzeczpospolita z dnia 8 grudnia 2006 r., Nr 286, s. C 4, A. Bojańczyk, *Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2005 r., II KO 75/04 i do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., V KK 240/05*, Gdańskie Studia Prawnicze - Przegląd Orzecznictwa 2006, z. 2, s. 123 i n., A. Lach, *Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2008 r., IV KO 21/08*, Lex/el. 2008, Nr 87849, Z. Wrona, *Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1993 r., II KRN 177/93*, OSP 1994, z. 7-8, poz. 149, s. 386 i n., R. Kmiecik, *Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1993 r., II KRN 177/93*, PS 1995, Nr 9, s. 131 i n.).

VI. Abstrahując od kwestii sprostowania imienia i nazwiska warto również zwrócić uwagę na inne rodzaje uchybień, co do których sądy nie decydowały się na stosowanie art. 105 § 1 k.p.k., uznając, że stanowi to niedopuszczalną ingerencję w merytoryczną treść orzeczenia. W ocenie Sądu Najwyższego dotyczy to m.in. takich elementów wyroku jak orzeczenia co do winy, kary, powództwa cywilnego lub zasądzonego z urzędu odszkodowania (*wyrok SN z dnia 25 marca 1975 r., OSNKW 1975, Nr 7, poz. 91*); wadliwości orzeczenia w zakresie braku wskazania w rozstrzygnięciu o karze łącznej kary jednostkowej (*wyrok SN z dnia 29 czerwca 2011 r., III KK 446/10, Lex Nr 860623*), a także – w poprzednim stanie prawnym – rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych (*postanowienie SN z dnia 22 sierpnia 1970 r., III KZ 76/70, OSNKW 1970, Nr 11, poz. 149*). Podobnie oceniono takie uchybienia, jak: zawarta w wyroku sprzeczność w ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny (*wyrok SN z dnia 21 października 2008 r., IV KK 316/08, Lex nr 469190*) oraz w zakresie ilości i wartości narkotyków (*postanowienie SA w Lublinie z dnia 27 sierpnia 2008 r., II AKz 382/08, Lex nr 454017*), rozbieżność w oznaczeniu wymiaru kary lub środka karnego zachodząca pomiędzy zapisem cyfrowym i słownym (*wyrok SN z dnia 23 listopada 2005 r., IV KK 390/05, LEX nr 164378, wyrok SN z dnia 21 października 2008 r., IV KK 316/08, LEX nr 469190*), błędne oznaczenie przedmiotu podlegającego przepadkowi (*wyrok SN z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 373/06, OSNwSK 2007, poz. 1689*) oraz utrzymanie w mocy tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy tego rodzaju środek zapobiegawczy nie był wcześniej w stosunku do

oskarżonego zastosowany (*postanowienie SA w Gdańsku z dnia 6 lipca 1994 r., II AKz 273/94, POSAG 1994, nr 3, poz. 58*).

Z kolei za oczywistą omyłkę podlegającą weryfikacji na podstawie art. 105 k.p.k. uznano m.in.: umieszczenie nazwiska ławnika dodatkowego (*postanowienie SN z dnia 26 lutego 2007 r., IV KK 14/07, R-OSNKW 2007, poz. 510*), oznaczenie osoby, na szkodę której zostało popełnione przestępstwo (*wyrok SN z dnia 15 stycznia 2008 r., V KK 190/07, OSNKW 2008, Nr 2, poz. 19*), błąd w dacie popełnienia czynu (*wyrok SN z dnia 31 października 2008 r., II KK 64/08, OSNKW 2008, Nr 12, poz. 103; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2009 r., II KK 206/08, BPK 2009, Nr 3, poz. 44*) oraz jego kwalifikacji prawnej (*wyrok SN z dnia 19 listopada 2008 r., V KK 74/08, LEX Nr 471026*), czy też wadliwe oznaczenie sądu lub sygnatury akt (*postanowienie SN z dnia 22 sierpnia 1970 r., III KZ 76/70, OSNKW 1970, Nr 11, poz. 149*).

Powyższa egzemplifikacja, która wskazuje, że kwestia zakresu ingerencji w treść wyroku na podstawie art. 105 k.p.k. nie przedstawia się jednoznacznie może być pomocna przy ocenie przedstawionego w *petitum* wniosku zagadnienia prawnego.

VII. Mając na uwadze przedstawione rozbieżności w wykładni art. 105 k.p.k., oraz konieczność ujednoczenia praktyki w zakresie stosowania trybu wskazanego w tym przepisie w przypadku podania w wyroku imienia i nazwiska osoby innej niż ta, która w istocie była osobą oskarżoną w danej sprawie, za uzasadnione uznano wystąpienie z wnioskiem o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego sformułowanego na wstępie zagadnienia prawnego.